

SLOVENSKI NAROD.

Izbaja vsak dan, izvzemši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemana za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemana za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“.

Opravništvo, na katero naj se blagovoljjo pošiljati naročnine, reklamacije, eznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Volitve v mestih in trgih

so izpale denes nam Slovincem jako neugodno. Večina deželnega zbora je tedaj nam protivna! To stoji. Kako je to prišlo, bodo v vsej nezasišanej resničnosti povedali naši poslanci iz vrlih, stalno slovanskih in nepremakljivih kmetskih občin, v deželnem zboru pri verifikacijah. Mi ne moremo, ker bi bili v denšnjih razmerah konfiscirani. Nam je beseda vzeta, a nikdar nam nij vzeti in nam ne bode vzeta pogum in narodna samozavest in delovanje za sveto, končnem nepremagljivo slovensko stvar!

Pcrti nij smo nikakor, ker zrno naroda, neodvisni del, kmetstvo in dežela sploh volila je sijajno narodno in slovansko.

V mestih in trgih je bilo silno razložka mej številom prejšnjih in zadnjih volilcev nam na škodo. O tem ne moremo več govoriti, rodoljubni bralci naj blagovolijo mej vrstami brati, kdo je odločil!

Sedaj pa bomo čakali, kako bodo naši izvoljeni nemčurji svoje horendne obljube izpolnjevali!

Korak za korakom jim bomo sledili in jih kontrolirali.

In kmalu, prav kmalu bomo mogli — to vemo za gotovo — zapeljanim volilcem po mestih in trgih povedati, kako so grdo **slaparili** nemškutarski agitatorji. S tacimi sredstvi, kakor so nemškutarji zdaj zmagali, more se **samo enkrat** zmagati. Potem se bodo zapeljanim našim ljudem uže oči odprle.

Sicer nam bode pa zdaj treba misliti in delati na to, da si ustvarimo stalno **organi-**

zacijo. Dozdaj nij smo mogli priti do nje. Protivniki jo imajo po svojih zaveznikih. Mi bomo morali zdaj svoje moči zjediniti, svojo agitatorno oblast koncentrirati, in če to storimo, nam bode ta poraz na korist za bodočnost.

Materijalno itak nič ne izgubimo. Pustimo za en kratek čas protivnikom gospodarstvo. Blamirali se bodo do dna, nikdar ne morejo svojih obljub držati. Nikdar ne morejo doseči in lehkovernim volilcem po malih mestih besede držati, da bodo manjši davki, t. j. manjše deželne doklade, kakor so do zdaj bile.

Duševno pa lahko delamo zdaj neizmerno več. In to hočemo! Za vzbujenje narodnega čuvstva, za zavest Slovenstva in Slovanstva naših ljudi nam je še neizmerno mnogo delati! To vidimo.

V tem pa svoje delo koncentrirajmo ob vsem času, ko bomo v manjšini, ko je naša stranka družega dela „rešena“. Hvala Bogu, v manjšini narodnej smo dobili dobre govornike in vrle odločne nove može, ki bodo dobro kontrolirali obljube izdajic-Dežmanovcev in druge njegove vredne družine, ter bodo glasno in jasno na vnotraj in na zunaj branili pravo, in zastopali ljudstvo slovensko kot poslanci 95 procentov slovenskih Kranjcev! Ne udámo se!

Tržič. Propali smo. Narodni kandidat Stare je dobil 80, nemškutarsk Kecele 120 glasov. Proti dvojnemu pritisku, denarja in . . . — je bila zmaga nemogoča.

Novomesto. Nemškutar Hočevar je dobil 204 gl., narodni kandidat Grasselli 164 glasov.

Postojna. Vladni kandidat dr. Deu je

voljen. Narodni kandidat je dobil za dvajset glasov manj.

Idrija. Voljen je nemškutar Gariboldi; narodnjaki večidel nij so volili vsled silnih uzrokov, čudnih manipulacij, ki pridejo v deželnem zboru na dan, ker zdaj bi se gotovo konfisciralo poročilo o njih.

Vojska.

Z bojišča naših ruskih bratov Slavjanov nemamo denes, ko to pišemo, še nič svojega novega telegrama. Tudi druge novine ne vedo posebnega praviti. Bog daj, da bi oni v svojem, za vse Slavjanstvo in tudi za nas najvažnejšem boji srečnejše bitve imeli, nego je bila naša denšnja neravna borba volilna. Sicer pa vsi bralci, (Bog jih poživi, in v onej vstrajnosti in slovanskej neupogivenessi ohrani, v kakoršnej hočemo mi ostati) prav dobro vedó, da zmage naših slavjanskih bratov Rusov in Jugoslovancev so neizrečeno bolj odločilne za obstanek in razvoj slovanskega rodu, nego pa če so pritlikovci Keeli, Devi in krški Hočevarji nekaj volilcev pri nas pridobili.

Bukurešt 8. julija. V Bulgariji Turki kristijane strašno sekajo.

Šumla. 9. jul. Pri Bjeli in Korestu se nekaj dni krvavo in ostro bojuje. — Pri Tabru so Rusi čez reko Dunav hoteli priti, a Turki so jim zabranili.

Praga 9. jul. Ruska vlada je mnogo kanonov naročila pri Krupu.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 10. julija.

Včerajšnja „Wiener Zeitung“ prinaša cesarjev patent, kateri sklicuje deželni zbor ga-

Listek.

Prizigalec.

(Roman, v angleškem spisala Miss M. Cummins, poslovenil J.)

Drugi del.

Osemnajsto poglavje.

(Daije.)

Lucijina plašljivost je tako polagoma izginila; in predno smo preplavali dolgočasno pot, silila se nij nikakor več meni nasproti. Odkritosrčno se je pogovarjala z menoj, ali bolje, govorila je meni. Čeravno je prilično bila zelo radovedna, molčal sem zmerom o svojej minolosti, na katero sem smel komaj misliti in nikakor ne govoriti o njej; pri vsem se je trudila na vso moč, da bi mi delala kratek čas ter mi je s priprosto odkritosrčnostjo povedala skoro vse dogodbe prejšnjega svojega življenja. Časih sem jo poslušal pazljivo, časih, ves zamišljen v lastne britke misli, nij sem slišal nje glasa ter sem popolnem

pozabil njene navzočnosti. V zadnjem primerljivi sem zapazil čisto, da je nenadoma nehala govoriti; in prebudivši se iz svojih sanjarij in nagloma se ozrivši, zapazil sem, kako močno so mi očitale njene oči, tako, da sem skušal premagati se in pazljivo poslušati njene priproste povesti; to se mi je po gostem tudi posrečilo. Povedala mi je, da je do štirinajstega svojega leta bivala z materjo na mali pristavi na ertu Kodu (Cape Cod) in da se je hiša le sedaj pa sedaj nekoliko oživila, kader se je bil oče vrnil z dolgih svojih pomorskih potov. Potem ste navadno obiskali mesto, kjer je stala njegova ladija, vživali ste nekaj tednov neprestano veselje ter ste se nazadnje vrnili domov in obžalovali odhod veselega živega kapitana ter potrpežljivo šteli tedne in mesece, kedaj se bode zopet povrnil.

„Pripovedovala mi je, kako je nazadnje umrla mati, kako britko je obžalovala njeno izgubo in kako je tugoval in se jokal oče, ko je prišedši domov izvedel žalostno novico. Pripovedovala mi je, kako je od onega časa ži-

vela zmerom na ladiji in kako žalostno in zapuščeno se je čutila o viharnem vremenu, ko je sama posedala v kajuti ter poslušala divjanje vetra in valov, kapitan, nje oče, pa je vedno na mestu svoje dolžnosti.

„Solze so jej zalile oči, kader je o tem govorila, jaz pa sem jo gledal in pomiloval, ker jo je storila britkost za mojo sestro. Te hude izkušnje jej pa še nij so bile vzele njene gibčnega veselega duha. Če se je pet minut pozneje, ko je končala tako kratko povest svojega trpljenja, neopazen približal kapitan ter jo je iznenadil z nepričakovano šalo, z vzklikom ali jednako burko ter jo dražil, naj povrača enako z enakim, bila je vedno pripravljena šaliti se, veselo smijati se, ali celokake druge burke uganjati. Ko je bila pozabila svoje britkosti in obrisala svoje solze, razveseljevale so očeta njene radostne besede in njeni veseli glasovi; in v kajuti ali pa na krovu se je zopet odmevalo njegovo veselo smijanje, mene pa je prestraševala radost, ki je bila v tako žalostnem nasprotju z mojo otož-

iški na 8. avgusta v Lvov. Grof Wodzicki je imenovan za deželnega maršala.

Ynanje države.

Srbska skupščina je izročila knezu adresu, ki izreka, da se sklada z mnenjem, ki ga je knez izrazil v prestolnem govoru.

Iz **Pariza** se javlja: Gambetta je v svojem govoru ob priliki sprejema Elsas-Lotaringcev naglašal, da je Thiers še duševno trden in ga je hvalil. — Znamenje, da ga misli kandidirati za prihodnjega predsednika republike.

O **papeži** so zopet zadnje dni listi veliko pisali, da je slab na zdravju. Pri njegovej silno visokej starosti se to kaj hitro prigradi. Zdaj se poroča, da mu je bolje.

Iz **Berlina** 9. julija se poroča: Vladni „Reichsanzeiger“ priobčuje prepoved izvažanja konj.

Nemški cesar je prišel v Koblenz.

Dopisi.

Iz Litije 8. julija. [Izv. dop.] Tukajšnji zdravnik dr. Eržen, rodod Idričan, vam je uže dovolj znan in je vaš cenjeni list nedavno o njem prinesel dober dopis. Kako je vaš dopisnik takrat prav imel, kaže zopet vedenje omenjenega c. kr. zdravnika pri zadnjih volitvah. Zabavljaj je čez narodno stranko in njene pristaše z naj surovejšimi izrazi, in le narodnej stranki se je zahvaliti, da nij prišlo do škandaloznih ekscesov. Včeraj je učeni Eskulapov učenec, ki spada po svojih lastnih besedah k nekovej „Intelligenz- und Vernunftpartei“ s pomočjo tukajšnjega nemško-pemskega apotekarja Mühlwenzla, tukajšnjega narodnega organista v gostilnici gospe Kindigove na pol ubil in leži ubogi organist teško ranjen. Kako se dr. Eržen rad tepe, je tudi sicer znano; pred dvema letoma je tudi v krčmi brez uzroka začel reperir, a takrat mu jo je pribrisal davkarski praktikant R. Ravnikar dobro za ušesa, da potlej tožb nij bilo ni kraja ni konca. Takih slučajev bi vam od tega pristaša „Intelligenz- und Vernunftpartei“ lahko še kopico naštel. Še nikdar se v Litiji in okolici prej nij zgodilo toliko javnih škandalov, dokler ta steber svoje nemške stranke nij sem prišel.

Se ve da hoté tukajšnji različni prijatelji teh v gospodskaj sukni okoli hodečih pretepalcev celo žalostno stvar, če le mogoče, zamolčati, kajti gospod Stuhec sam v javnih prostorih večkrat tepeže aranžira, prav

po okusu in navadi surovih kmetskih fantinov. Hinc illae lacrimae!

Taka je tista „gemütlichkeit“ v Litiji, o katerej ljubljansko-turški „trottelblatt“ toliko zna poročati; človek si uže skoraj ne upa po trgu, ker bati se mora, da bi ne naletel kje na kakega „olikanega“ bašibozuka, ki mu bo črepinjo stolkel, če ne pazi naj in ne nosi sredstev za samobrambo soboj.

Iz Trsta 9. julija. [Izv. dop.] Vsled c. k. vojnega ministerskega ukaza od 3. t. m. so vojaške vaje pri Postojni za prvi turnus, to je od 24. julija do 12. avgusta 1877 popolnem preklicane; vaje za drugi turnus, to je od 13. avgusta do 5. septembra se bodo vršile, ako do tega časa preklicavalno povelje od ministerstva ne doide. Čuje se res, da tudi naša zastava uže pričakuje tistega kratkega in brzega poklica na boj. Pripravljeno je vse, kakor sem lastnoočno prepričan. Bog nas živi in nam dočakati daj tiste srečne ure, da bode nam mogoče skup enomiselnost z Rusi brati udariti in razrušiti turško štreto.

Izlet Sokolov

v Bizovik dne 1. julija.

Mislím, da ga nij društva na milej slovenskej zemlji, katero bi imelo toliko simpatij, katero bi bilo, povsod kamor se prikaže, tako ljubeznjivo pozdravljano, tako navdušeno sprejeto, kakor Sokol. V resnici, ponosno sme biti društvo, kateremu je dano stati v enakih razmerah k narodu, kakor stoji vrli naš „Sokol“. Ljubezen in spoštovanje ljudstva, navdušeno rodoljubje in bratovsko porazumljenje spremlja ga povsod. „Svoji k svojim“ to je ravno čudna moč narave, katere ne izruje nobena moč sveta. Brat z bratom, rod z rodod pravi srbska pesem, to velja tudi nam, ki smo vejica velicega stebela slavjanskega.

Zavest, da je tako in veseli spomin na sto in sto veselih ur, katere je Sokol pri svojih izletih preživel mej narodom, odškoduje nas v stoterni meri za vse bridke nezgode, katere je društvo naše, pretekla leta po peščici naših nasprotnikov, pretrpeti moralo in geslo naše „Ne udajmo se“, ki je sveto vsakemu Sokolovcu, nam je porok, da se morajo vrniti milejši časi prvih let Sokolovega obstanka, ko mu je bilo še dovoljeno perote svoje prosto gibati in letati po milej domovini, budeč brate

in sestre k vstranjemu delovanju in narodnej zavesti.

Nedeljski izlet Sokola v prijazni Bizovik k besedi, katero je njemu na čast napravila čitalnica bizoviška, spominjal nas je živo nekdanjih enakih veselí in ne vem kako bi začel, da bi mogel vredno popisati dan, ki globoko vtisnen ostane vsakemu v dnú domoljubnega srca, ki je zopet jeden dragocenih biserov v verižici zgodovine „Sokola“, v zgodovini slovenskega rodoljuba.

Kako bi izrekel zahvalo vrlim prebivalcem okolice ljubljanske, katero je preletel Sokol v nedeljo, ki so tako sijajno pokazali, kako gorko čutijo za domačo reč, kako ljubeznjivo, velikansko in sijajno sprejemajo in pozdravljajo domačine, ki se trudijo za to, da obvelja domača stvar, da pridobi narod svoje pravice.

Ob 2. uri popoldne, odrinil je Sokol iz Čitalnice, pred katero se je uže uro poprej nabralo mnogo ljudstva, sè svojo zastavo in mestno godbo, mimo drevoreda skozi špitalske ulice, čez Poljane je vibralo po hišah več zastav, pred mostom pri Gruberjevem odtoku, pod krasnim slavalokom sprejele so Sokole deklice iz bližnjih vasij, kinčale zastavo in vsacega Sokolovca s šopki.

Starosta gospod Drenik se srčno zahvali za preprijazni sprejem, povabi brdke darovalke k veselici v Bizovik, razume se, da so prišle, — stoteri živioklici odmevajo po zraku, godba zaigra veselo potnico in hajd naprej.

Po cesti in potih, koder smo koračili, stalo je mnogo ljudstva, srčno nas pozdravljajočega; brati je bilo na obrazu vsacega, da mu je „Sokol“ mil gost, da smo v resnici svoji mej svojimi.

Po dobri uri hoda dospeli smo pred Bizovik. Tu na meji pred Bizavikom bil je eden najlepših trenutkov vsega shoda. S krasno novo zastavo, čakala je bizoviška čitalnica, na čelu ji predsednik njen, in velika množica ljudstva, sprejemši „Sokole“ z navdušenimi klici: „dobro došli“.

Čitalnice predsednik gospod Hribar pozdravi prišle goste v imenu čitalnice in vaščanov v daljem navdušenem govoru, povdarja važnost „Sokolskih“ izletov, kateri so toliko pripomogli buditi narodno zavest ljudstva, zlasti po deželi, omeni, da sprejem, kakor ga denes vidi „Sokol“ v Bizoviku, nij posamezno delo enega ali družega, celi okraj je enega

nostjo in katere glasovi so bili zoperni mojim občutljivim čutnicam; tedaj sem se odtegoval ter sem premišljeval svojo nesrečo, katero čutiti se nijsem smel od nikogar nadejati, katere nikdo z menoj deliti nij mogel in katero sem moral sam trpeti.

„Nesreča me je storila sovražnika ljudi. Vesele šaljive besede kapitana in njegove žive hčere in lepoglasno smijanje, s katerim je odgovarjala priličnim bistroumnim besedam dveh privilegiranih mornarjev, so se glasile mojim ušesom skoro kot osobno razžaljenje. Skoro nijsem veroval, da bi bilo mogoče, da bi moje britkosti odkritosrčno milovala deklica, ki je na videz tako malo razumevala njih globokost; a parkrat sem bil srčno ginjen, zapazivši, kako se je njena nedolžna radost hipoma umaknila resnobi in žalosti na njenem lici, ko so njene oči nenadoma srečale moj otožni obraz, ki je bil še na pol bolj otožen, kader ga je primerjala z lastno veselostjo in radostjo svojih zvestih tovarišev.

„A predolgo se ne smem muditi pri ma-

lenkostih našega življenja na našej ladiji; ker povedati ti imam dogodbe, ki obsegajo mnogo let ter moram prisiljen le naštetí góle dogodbe. Poročati ne morem o strahovitem viharji, ki nas je napadel. Mej tem je bila uboga Lucija dva dni in jedno noč na pol znorela strahu; meni pa nijso bile mari te zunanje dogodbe ter se še zmenil nijsem za osobno nevarnost; porabil sem to priliko, da sem jo varoval in miril ter jej njeno prijaznost po svojej najboljšej moči povračal. Ta dogodba in razne druge na potu so jej navdihnile posebno zapanje v mene, tako da sem bil prišedši v pristan v največi zadregi.

Devetnajsto poglavje.

Ne odbij mi
Prošnje moje!
Potovanje vedno dalje, vedno več je
Vzelo mene,
In ne vem, na katerem bregu
Naj ostal bi brez obupa.

„Kapitan Grey je umrl. Bili smo še osem dnij pota od namenjenega mesta, ko je zbolel

in tri dni prej, ko smo se vstavili v pristanišči Rio-Janeiroskem je izdihnil svojo dušo. Z Lucijo sem stregel bolniku, zatisnil nazadnje mu oči, ter sem nesel omedlelo devojko na rokav v drugi del ladije. S prijaznimi besedami in prigovarjanjem sem jo zopet pripravil k zavednosti. Ko se je pozneje čutila popolnem zapuščena, prevzela jo je nemudoma strahovita obupnost, ki je bila pogledati še žalostnejša, nego njena prejšnja popolna nezavednost. Kapitan Grey nij nikakor poskrbel za svojo hčer. Bilo bi mu tudi nemogoče, kot se je pozneje pokazalo. Po pravici je obžalovala uboga devojka svojo žalostno osodo, kajti imela nij nobenega sorodnika na svetu, imela nij nič denarja ter je prišla na tuji breg, ki nij poujal siroti nobenega pribežališča! Njenega očeta smo zakopali v morje. Ko je bila izvršena ta žalostna naloga, poiskal sem Lucijo, ter sem se trudil, kot sem to uže večkrat brez vspeha skušal, da bi jej prebudil zavednost o njenem stanju in da bi govoril z njo o njenej bodočnosti; kajti približali smo se bili pristanu tako

srca, veseli presrčni obrazi pričajo, da je „Sokol“, kakor povsodi, koder je hodil, tudi v Bizoviku na lastnih tleh.

Mej pokanjem možnarjev in navdušenimi živioklici, okinčala je zala deklica iz Vasi „Sokolovo“ zastavo s krasnim vencem.

Starosta gospod Drenik, zahvalivši se za ljubeznjivi sprejem, izrazi veselje, koje je imel „Sokol“, ko so leta 1875 domoljubni možaki v Bizoviku, jeli zidati si lastno narodno ognjišče, ko se je osnovala tukaj čitalnica, katera ima biti, kakor povsod drugod po naši domovini s „Sokolom“ vred, trdnjavica, proti napadam sovražnikov naših.

Dalje prečita gospod starosta pismo, koje mu je pisala blaga domorodkinja naša, gospa Šolmajerjeva, podarivši krasen trak zastavi bizoviške čitalnice, v hvaležni spomin na besedo, katero je napravila čitalnica njenemu bratu dr. Kostu na čast leta 1876.

Mej stoterimi živioklici v zahvalo blagej dariteljici, pripel se je trak na zastavo, godba je zaigrala potnico „Oj banovci“ in odrinili smo skupno proti holmcu, ki nosi lepo cerkvice bizoviško.

Beseda, ki je sedaj sledila, vršila se je povsem dobro.

Pozdrav Sokolu, katerega je govoril posestnik France Babnik, bil je navdušeno sprejet, kakor tudi petje čitalničnih pevcev ljubljanskih, kateri so nam uže tolikokrat s krasnim ubranim petjem, veselih trenutkov proizročili; nij je narodne veselice, pri kateri bi ti domači korenjaki, ki tudi po sosednjih deželah slovijo kot izvrstni pevci, ne bili radostno prevzeli sodelovanja, in Sokol hvaležno pripozna, da so oni mnogo pripomogli k temu, da je postal Sokol ljubljenec slovenskega naroda.

Da je komična igra „Ključec je od smrti vstal“, vzbudila mnogo smeha, nij mi treba dostavljati, škoda le, da je bil prostor za oder na tako neprilicnem kraju; le majhen del zbrane množice mogel se je radovati pri besedi.

Tembolj pa se je začelo občno razveseljevanje po končanem programu besede na travniku, v hipu začel se je živahen ples in radostno je bilo gledati, kako so vrli Sokolovci in krepki vaški fantje sukali zale hčerice naroda, tako čvrsto in urno, kakor po gladkem parketu ljubljanske čitalniške dvorane; stiskanje nežnih ročic, ljubeznjivi pogledi, pri-

zelo, da smo bili čez malo ur primorani zapustiti ladijo in iskati bivališča v mestu. Poslušala me je, toda odgovorila mi nij ničesar.

„Nazadnje sem jej opomnil, da sem prisiljen zapustiti jo, ter sem jo vprašal, ali nij sklenila še ničesar, kaj bode v bodoče počela. Odgovorila mi je s preobilimi solzami. Srčno sem obmiloval njene britkosti ter jo prosil, naj se nikar ne joče. Močno vzdihujé in pogostem se zajokavši in vzkliknivši v svojej siloviti britkosti se je izročila mojemu vsmiljenju, ter me je z naravno prostosrčnostjo prosila, naj je nikar ne zapustim, ali kot se je izrazovala, naj jej nikar ne bodem nezvest. Spomnila me je, da je popolnem zapuščena na svetu, da bode oni trenotek, ko bode stopila na suho, v tujej deželi, in prosila je moje milosti, naj je nikar ne pustim zapuščene umreti.

„Kaj bi bil storil? na svetu nijsem imel ničesar, za kar bi bil živel. Oba sva bila zapuščeni siroti. Ločila sva se le po enej reči.

čali so o srčnih čutih plesalcev in plesalk — Pri plesu, petju in navdušenih napitnicah potekel nam je le prehitro čas, kmalu je zapela tromba k odhodu, in ločivši od predragih rojakov, podalo se je društvo po 8. uri proti domu. Po poti pozdravljalo je ljudstvo po vseh potih in hišah prijazno Sokolovce. Tako je priromal brez najmanjše nezgode ali nerednosti zmagonosno „Sokol“ nazaj v svoj tabor. Pokazal je svetu, da ga narod ljubi in čišla, pokazal je pa tudi narod sijajno, da ni tako surov, kakor bi ga nekateri radi razvpili, da vé slavno počastiti rojake svoje iz mesta, ki pridejo k njemu kot domačini in se vedo pošteno obnašati.

Večno nepozabljiv bode ta dan ostal, kakal bo in pričal našim nasprotnikom, da njihovo nenaravno, narodu tuje in zoperno počenjanje ne more imeti vspeha. Misel narodnosti in domačega življa, sijajno je vidna bila tudi dne 1. julija.

Živili vrli prebivalci vseh vasij, kar smo jih slavno obhodili v nedeljo, radovaje se v pravi bratovski ljubezni. Slava vam vrli rojaki, nikdar ne bomo pozabili tega dne!

A. J. k.

Domače stvari.

— (V Ljubljani) je od 1162 volilcev volilo 628. Izvoljena sta Kaltenegger s 464 glasovi, Schrey s 460 glasovi. Obadva sta dobila skoro same uradniške glasove. Narodnih volilcev je le 165 prišlo, ker se je naprej mislilo da večine ne dobomo.

— (Novi slovenski narodni profesorji.) Z Dunaja se nam piše: Sledeči gospodje Slovenci so zopet na dunajski univerzi profesorski izpit napravili: Fr. Borštnik, Ant. Hladnik, Em. Hribar, M. Nemanjč, J. Ogrinec.

— (Ljubljanski škof dr. Pogačar) je v soboto 7. t. m. šel na cerkveno obiskovanje v Loško dekanijo.

— (Gospod Luka Jeran) urednik „Zgodnje Danice“, je bil 26. junija t. l. sprejet za častnega uda v družbo znanosti in umetnosti, kateri je naslov: „La Pontificia Accademia Romana dell' immacolata concezione di Maria Vergine“, in kateri je sedaj v Rimu v 42. letu njenega obstanka predsednik Bald. Capogrossi Guarna, tajnik pa prof. Venanzio Paloni. Namen ji je gojiti in pospeševati (cerk-

Jaz sem lahko delal in jo varoval; ona nij mogla niti enega niti družega za se. Bilo bi nekaj, za kar bi živel; za njo bi bilo to res le ubežališče lakoti in revšine, vendar dosta bolje od nevarnosti in bolečin, ki so je drugače pretile. Povedal sem jej odkritosrčno, kako malo jej morem ponuditi. Celo moje srce je razdrobljeno in uničeno, a pripravljen sem, delati za njo, varovati jo nevarnosti, milovati jo in s časom morebiti učiti se ljubiti jo.

„Neizkušena devojka nij bila nikdar mislila na zakon. Želela je le varstva dobrega prijatelja, ne pa zakonskega moža; a rekel sem jej, da jej je zadnje edina vez, vsled katere ne bi bilo treba, da bi se ločila. In vsa žalostna je nazadnje sprejela mojo malo priključivo ponudbo.

„Edina priča najine nenadne zaročitve, edina priča najine poroke, ki se je malo ur pozneje vršila, je bil star mornar, rujavi pomorščak, ki je poznal Lucijo od otročjih let

vene) lepe vede in umetnije, in častni akademik se vdeležuje vseh časti in predstav, kar jih družbi dovoljuje deželna postava.

— (Mrtvec najden.) V drvarnici Gariboldijeve hiše so predvčeranjem našli mrliča. Moral je uže več dnij ležati tam, ker našli so ga še le, ko je mrtvaški duh iz drvarnice v dvorišče udaril bil. Izpoznali so starega drvoosca, kateri je najbrž v spanji tam od mrtuda zadet bil.

— (Treščilo je) v noči od 7. do 8. t. m. v neko hišo na Šutni na Žabnici, fare Starološke, šte. 34, ki je zgorela. Tudi je strela ubila moža in ženo in dvoje otrok. — Še jeden otrok pa je tudi v nevarnosti, da bi ne umrl.

— (Okrajno učiteljsko konferenco) so imeli učitelji črnomaljskega okraja 19. in 20. junija v Črnomelji; učitelji ljubljanskega mesta jo imajo 5. julija, učitelji ljubljanske okolice pa 25. julija v Ljubljani. Obpravnavajo se navadni šolski predmeti. V Kranju je konferenca 21. julija.

— („Učiteljsko društvo za slovenski Štajer.“) P. n. udje našega društva se s tem uljudno vabijo, da naznanijo primerno prašanja za bodoči občni zbor, ki bode, kakor znano, 18. septembra v Brežicah. Oni gg. učitelji, ki so pevci, in ki nameravajo k občemu zboru priti, se uljudno prosijo, da bodo nam ali pa g. pevovodji učitelju Kunštiču v Sevnici to nekoliko časa pred zborom v ta namen naznanili, da se jim pesmi pošljejo.

— (Iz štajerskega deželnega šolskega sveta.) V seji 7. junija se je med drugim nasvetovalo, katerim učiteljem naj se za podučevanje v kmetijstvu podelé remuneracije. Razen tega je bil še pogovor o zadevah nekaterih nemških šol. — V seji 14. junija so se ukrenili navodi okrajnim šolskim svetom v zadevi izpeljave postave od 17. maja 1877 o imenovanji učiteljev. Roku Škerjancu, nadučitelju v Makolah, se je podelila starostna doklada.

— (Iz Gorice) 6. jul. se nam piše: Obesil se je, denes popoldne nek tukajšnji fakin vulgo Hanzel. Pravijo, da je bil šnopsu in pijančevanju udan; žena ga je zaradi tega vedno karala a možu se je to sitno zdelo; šel je, poiskal vrv, jo pošteno za gredo pod streho pridrhnil ter tako vrat v zanjko devši se poslovil od lepe Gorice. Na ta način je prihranil ženi tudi zdravniške in pogrebne stro-

ter jo je ljubil; morebiti ti je znano njegovo ime: — Benjamin Grant. Spremil je naji na breg in v cerkev, kamor sva najprej šla. Šel je z nama v malo bivališče, s katerim sva se morala zadovoliti oni trenotek; udan je bil Luciji z največjo požrtvovalnostjo, ki se je le v enem primerljeji, kot bodeš precej izvedela, spridila v nespametno in nesrečno gorečnost.

„Po mnogih težavah sem dobil službo pri možu, katerega sem slučajno izpoznal za starega in čislanelega prijatelja svojega očeta. Bil je uže mnogo let v Rio Janeiru, imel je živahno kupčijo ter me je rad vzel za pomočnika; po priliki me je poslal na potovanje, da sem daleč od doma zanj kupčeval. Ker je bil moj zaslužek reden in obilen, kmalu nijsva več trpela pomanjkanja, temveč lahko sem pripravil mladej svojeji ženi marsikaj, kar jej je delalo prijetnost, če nij bila uže nagizda.

(Dalje prih.)

